

לכב'
בית המשפט לتبיעות קטנות,
ליידי כב' השופטת אביבה טלמור

כתב הגנה בתיק ת"ק 39526-07-17

“ולמלשינים אל תהי תקווה” (מתוך ברכת חמיינימ)

פתחה

1. עניינה של תביעה זו, שהגיע מר שמא גליק (ת.ז. 30090344) הוא תביעת השתקה פוליטית, המכונה בלו"ז SLAPP, ומטרתה לדודר את הנתבע, להתיישו ולגרום לו נזק.
2. לגופו של עניין, אטען שאין במילה “شرط” כל דיבה כלפי מר גליק.

הטעון המשפטי

3. הכוינוי “شرط” איננו דיבה, אלא לכל היותר גידוף שאיננו מהווה לשון הרע. לצורך זה אפנה את בית המשפט לסעיפים 69-78 לפסק דעתה של כב' השופטת אורית ליפשיץ בתא"ם (ב"ש) 13-11-25327 סיגלית דפנה נ' יעקב בן שטרית (ניתן ביום 21.10.15) והmobאות המצוויות שם.
4. למותר לציין שהכוינוי “شرط” אין משמעות שהותבע הוא זוחל, חרק, רמש או עבר אלא מיועד לציין סלידה ותיעוב מהתנהגות בזיהה מצד אדם אחד כלפי חברו. יכולון שהמילה העברית “شرط” משמעה בעיקרה “דבר טמא” (ומכאן הביטוי ‘טובל וشرط בידו’). המילה “شرط” איננה הגדרה טקסטונומית. בהקשר זה, **הגנתי היא הגנת “אמת דברתך”**, בהתבסס על סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה 1965: התובע, במעשהיו, מביא את עצמו בקהל השרכנים. ועל כך בהרחבה תחת “העדר תום הלב של התובע”.
5. כמו כן, אטען בפני בית המשפט כי למר גליק אין שם טוב שבו ניתן לפגוע (וראו בהרחבה תחת “העדר תום הלב של התובע”), וזאת בהתבסס על סעיף 22 לחוק הנ"ל (סעיף קטן 4); וממילא לא יכול היה לסייע כל נזק.
6. היה וטענה זו לא התקבל,ฉciין כי עומדת לי הגנת תום הלב (בהתבסס על סעיף 15 לחוק הנ"ל) בשל פניותיו החזרות והנסנות של התובע אליו ואל בת זוגי, פניות שככלו איוםים מכך, למרות בקשوت להפסיק ליצור איתנו קשר.

העדר תום הלב של התובע.

7. התובע הוא דילטור, מלשין, או בלשון העם “שטיינקר”. התובע הוא פעיל ימין מוכר שפועל בתחום הציורים המנקוט את שינויו של התنين: בעוד שארגוני כמו “אם תרצו” פועלים בחסות ממשלתית, התובע מסתער על השיריים של פעילותן.
8. פעילות הרדיפה וההשלגה של התובע היא עיקר פעילותו הציבורית, ולשם כך הקים ארגון המכונה “בצלמו”, שספק לו את המשאבים לפעילויות הרדיפה שלו.

9. התובע, המגדיר עצמו כסוג של טרוריסט¹, נוהג לרדת לחייהם של ברית הפלוגותא שלו באופן אישי, תוך הפצת השמורות וスクרים. בעבר נהג התובע להתרברב בכך שהוא משבש פעילותות של ארגוני שמאל על ידי הפצת ידיעות שקריות על אינטלקטואלים במקום במקומות².

10. היחסים בין התובע ובניינו היו, ככל שהוא, מיסודות יחסית איבה. במהלך מבצע "צוק איתן" טען התובע שוב ושוב כי הנסי "מנהל בכיר" בארגון "יש דין", וזאת למורת שהובחר לו שוב ושוב כי לא רק שאיני מנהל, על אותו כמה וכמה שלא בכיר, אלא אף איני עובד הארגון, אלא כותב תוכן שלו במסגרת פרילאנס.

11. מאוחר יותר, התרברב התובע באזני בת זוגי, גلينה ווקס, כי הגיע נגדו תלונה במשטרת (נספח #1) וכי תלונה זו תוביל לפיטורי ולמאסר, והMRI'ץ אותה "להcin לו מזוודה". משבדקתי את הנושא במשטרת, נאמר לי כי אין מקרים תלונה כזו, ואין לי אלא להסביר שדבריו של התובע נעשו להטיל אימה על בת זוגי, ולגרום לה מצוקה نفسית קשה. יצוין כי בת זוגי לוקה בדכאוון וכי ציינהעובדת זו בדף הפיסבוק שלה, ושעל כןעובדת זו הייתה זמינה לתובע.

12. מספר פעמים פנה אליו התובע, בדרישה שאשר אותו לחבר בפייסבוק. שוב ושוב השבתי לו שאיני רואה בו חבר. במהלך הדיון, בתשובה לשאלתני "למה אתה חושב שאני אמרו לרצות איזשהו קשר איתך?", השיב התובע "כי אני מפרסם [שגיאה במקור] אותך". אמם לשঙצה. אבל אין פרטום רע." (נספח #2). **התנהלותו זו של התובע, שמודה במפורש כי הוא משמייך אותו בפומבי, וכי מבהיר עובדת זו בדף הפיסבוק שלה, שועל כן עובדת זו הייתה זמינה השווה שלו ומעידה כי כל מטרתה היא רדיפה והטרדה.**

13. כל האירועים הללו הושמו, מטבע הדברים, מתיארו של התובע את השתלשלות הדברים שהובילו לכינוי הפורמי והሞזדק כ"שרץ". אסביר את השתלשלות הדברים מנקודת מבטי.

14. במאי 2016 אובייחתי, ככל הנראה לאחר שנה או יותר של מחלת, כסובל מדכאוון וחחלתי בטיפול רפואי; להערכת-מוני, אמנים, חלקה נובע משירירים של פост טראומה משירותי הצבאי (שנתים ברציפות עזה במהלך האינתיפאדה הראשונה). אני מגיע מركע מסורתי (הנסי בוגר ישיבת נחלים) ועצם קיומה של המחלת, מהיותה הפרעה نفسית, הוסיפה לי מועקה ממשום שבמקומות שבהם גדلت יש סטיגמה כלפי הולוקים בהפרעות נפש. כך שלחתמודדות עם המחלת לוותה גם בושה.

15. במשך שנה התמודדתי עם המחלת, אך כמעט ולא דיברתי עליה. בעצתם של ידידים ותומכים טובים, התמודדתי אליה בגלוי לראשונה ב-31 במאי 2017, כאשר פרסמתי בפייסבוק את הפост "הצל שלי ואני", שעסק במחלה בכלל ובהשפעתה עלי. הפרסום, והתגובה החביבות הרבות שנלו לו שהוו לי על כך שהעצתי לומר את שטובלים רבים לא העוז, עוררו את רוחי באופן ניכר.

16. מה הרבה הייתה תזדהמתי, אם כן, קיבל את המיל ששלח התובע שבוע לאחר מכן, ב-6.6.17, ובו משפט אחד בלבד: "לא פרשת בגל הדכאוון?" משחbnתי כי מדובר בתובע, ביקשתי

¹ מתוך ריאון שהתקיים עם המתלוון באתר "המקום היכי חם בגיהנום", פורסם ביום 24.4.16 בכתובת- [makom.co.il/article/troll-control-shai-glick](https://www.ha-makom.co.il/article/troll-control-shai-glick)

² שם.

ממנו לחזול לפנות אליו או שאוzeitig נגדו צו הרחקה. תגובתו היתה "היה היה. אני דאגתי לך. אני דואג למי שחולה. למה באiomis?"

17. לאור המגע הקודם בינו, שפורט לעיל, מובן כי לא היה לי כל אמון ברצונו הטוב של התובע, וראיתי בפניה זו נסיוון לערער אותו נפשית ולגרום לי התקף דכאון חדש. משכך, פרסמתי את הדברים וכיניתי את התובע בכינוי הרואוי מכל לאדם כזה, "שרץ".

18. התובע, שכזכור (סעיף 12 לעיל) התרברב בכך שהוא משמש אותו בפומבי, ניצל את תגובתי הפומבית והגיש את תביעה ה-*SLAPP* שכונתה מוגש כתוב הגנה זה. מטרתה היחידה של תביעה זו היא רדיפה, בזבוז זמן, ולהערכתי אף נסיוון מודע לפגוע בשלות נפשי.

19. בכתב התביעה שלו, מודיע התובע לכך (סעיף 22) שתביעתו היא תביעת השתקה, אך טוען שאיננה כזו ממשום שמדובר ב"סכום סמלי". את העינה זו יש לדוחות על הסך. התובע הגיש **תביעה בסך 90% מסכום התביעה המותר בבית דין ל汰יעות קטנות**. יתר על כן, שימושתו של "סכום סמלי" היא ביחס לנتابע. ה"סכום הסמלי" שדורש התובע מהווה כ-25% מסכום הכנסתי (לא רווח) השנתי, וזאת בעוד שההתובע מפעיל ארגון ומستخدم במשאביו לצרכי תביעות אלה.

20. התובע הitel בבית המשפט מספר פעמים. הפעם הראשונה הייתה כאשר טعن בפני כבודה, בתיק 17-03-882-54 (גליק נגד שוכרים שתיקה), כי תביעת הדיבה שלו כנגד שוכרים שתיקה **"לא בארגון ובפועלותיו מכלול"**, אלא רק על משפט ספציפי בכתבה", בעוד שבפני כב' השופט דרור קליטמן טען התובע, ביחס לתיק זה, ביחס ל汰יעת שלו גנד שוכרים שתיקה **"מטבעו התביעה הינה נגד פעילות הארגון."** התובע, שהשקר הוא מלאכותו, הניח ככל הנראה כי בשל הדיון לפני שופטים שונים לא יבחן בית המשפט בסתרה. (נספח #3)

21. התובע הitel בבית המשפט בישיבתו שנערכה ב-28.1.17, כאשר בתשובה לשאלת האם היה נסיוון לגירוש בין הצדדים טען כי הוא תמיד תומך בפשרה, תוך שהוא מעלים את העובדה כי הצדדים הגיעו לפשרה וכי הוא מסווג ממנה ברוגע האחרון (איירוע זה תואר בפירות בבקשתי מבית המשפט לדין מחדש בתוצאות הישיבה ב-28.1.17).

22. מכל המתואר לעיל עולה כי התובע שיקר בעקבות לbatehet בית המשפט, הוא ביחס ליחסיו איתי, הוא ביחס ליסודות התביעה, והוא ביחס למטרות התביעה (סעיף 20 לעיל), הוא ביחס לסוגיות הפשרה.

ומכאן בקשי:

א. לפסול על הסך את תביעת השווא של מר גליק, ולהשיט עליו Kens גדול למען יראו וייראו, כדי שלא יהיה נבל ברשות הזרה את בית המשפט ל汰יעות קטנות למוניה ל汰יעות *SLAPP* בעלות של 300 ש"ח. כמו כן אבקש פיצויים בסך 10,000 ש"ח עבור בזבוז זמן, עוגמת הנפש שנגרמה לי ונטיונוטיו החזורים והנשנים של התובע להטרידני.

ב. היה ויחליט בית המשפט הנכבד שלא לפסול את התביעה על הסך, אבקש שינצל בית המשפט את סמכותו ע"פ סעיף 60 (ב) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד-1884 ולהעביר אותה לבית משפט השלום, כדי שאוכל לקבל את הימולות הנדרשת להגנו על עצמיויות. לתמיכה בבקשתה זו אצין:

1. ראשית, עיסוקי הוא עיתונאי (אני עובד ככתב טכנולוגי עבור אתר כלכלי וככתב תוכן עבור מפלגת מרצ). הפסד בתביעת דיבה עשוי לגרום לי נזק תעסוקתי בלתי הפיך ועל כן יש לאפשר לי את ההגנה המיטבית.

2. שנית, הפסיקה - הוא פסיקת בית המשפט העליון³, הוא פסיקתה של כבודה בתיק 54-03-882 (גליק נגד שוררים שתיקה) - מצאה כי בית המשפט לתביעות קטנות אינו הפורום הנכון לדיוון בתביעות דיבה, שטיבנו הם מסובכות.

ולראיה באתי על החתום,

8.2.8.3.1

---

1. ³ בבי השופט אליקים רובינשטיין בבר"ע 96/323 ל'יזר רוזן נ' אנה לסקובה (ניתן ביום 26.1.97) כי "ילילך שמהותו לשון הרע, המctrיך בדרך כלל שמירה על דיני הראיות במלואם (דבר שאינו נדרש בביב"ש לתביעות קטנות לפי סעיף 62 לחוק בתי המשפט), אך אין תואם מסגרת זו ואות מטרת המחוקק ביעילותה". ראו גם לעניין זה את החלטתו של בית המשפט המחויז בbaar שבע ברת"ק (ב"ש) 4986-01-13 אריה דוד ברפי נ' ישראל חיים פלט (ניתן ביום 17.3.13).